

[Kjær Rasmussen.]

har fået, tilsyneladende er lovjaskeri af værste slags. Jeg vil gerne uddybe, hvorfor jeg sagde „tilsyneladende“, hvorfor jeg ikke føler mig helt overbevist om, at det kun er jaskeri og inkompetence, der er årsag til skandalen.

Dels har kritikken for flere punkters vedkommende allerede været fremme for flere måneder siden, for visse punkter endda så tidligt som kort efter offentliggørelsen af Helga Pedersen-betænkningen, altså for halvandet år siden. Henvendelsen fra Lægeforeningen giver oplysning om en hel stribe advarsler, der er kommet fra lægelig side i løbet af disse halvandet år, så den drastiske konklusion, at man ikke vil medvirke til en så mangelfuld studenterundervisning med de konsekvenser, den forringede uddannelse vil få for fremtidens patienter, kommer ikke som lyn fra en klar himmel. Man må vel gå ud fra, at udvalget har haft kendskab til de alvorlige indvendinger, der hen ad vejen er rejst mod lovforslaget og forarbejdet til lovforslaget.

En anden grund til, at jeg ikke er sikker på, at det ikke er en bevidst politik, der ligger bag, er, at der synes at være system i galskaben. Den sidste tid har budt på mange muligheder for at tage bestik af regeringen Baunsgaards uddannelses- og forskningspolitik. Billedet tegner sig efterhånden ganske tydeligt. Lad mig blot tage nogle få eksempler: beskæringen af de mest nødvendige udbygningsplaner for såvel undervisningen som forskningen, sådan som det netop behandlede lovforslag om Panum-instituttet er et eksempel på. Forringelsen af de universitetsansattes forskningsmuligheder, således som det langt hen ad vejen blev foresøgt i det udvalg, der har siddet og behandlet stillingsstrukturen og stillingernes indhold. Den absolutte forringelse af en højere uddannelse, som nærværende lovforslag er et eksempel på. Forsøget på at indføre lærerstillinger uden forskningstilknøytning, som også er indeholdt i det lovforslag, vi her behandler.

Samtidig med dette ser vi tendensen i retning af større og mere direkte indflydelse fra erhvervslivets side på universiteternes uddannelse og forskning, sådan som det kommer til udtryk i forslaget til styrelseslov. Sideløbende med beskæringerne af uni-

versiteternes mest nødvendige udbygning ser vi pludselige bevillinger til industrielle forskningsfunds, altså understøttelse af den mest direkte profitorienterede forskning, for hvilken erhvervslivet — og det alene — bestemmer indhold og anvendelse.

I forbindelse med dette punkt bør man tilføje, at der ikke kræves nogen som helst garanti for, at denne forskning — skønt betalt af det offentlige — ikke indkalkuleres i priserne. Som bekendt blev der for nylig her i tinget opført et helt lille lærestykke om erhvervslivets hellighed og urørlighed, idet alle andre partier stemte imod VS' forslag om, at en virksomhed i det mindste skulle offentliggøre sine regnskaber for at kunne modtage hjælp fra det offentlige til sin forskning.

Endelig et sidste eksempel: vi ser undervisningsministeren med kyshånd modtage årsberetningen fra forskningens fællesudvalg, som indeholder en lang række forslag om den kommende forskningsorganisation og -finansiering, hvoraf mange kan være ganske velmente, men hvoraf mange også kan være aldeles ødelæggende for forskningen på vore universiteter og højere læreanstalter, hvis de skal forvaltes af folk med den holdning til tingene, som de foregående eksempler er udtryk for.

Eksemplerne er flere end her nævnt. Tendensen er den samme, en endnu stærkere og endnu mere direkte indordning af forskning og uddannelse under erhvervslivets krav. Uddannelser, som ifølge deres natur snarere fungerer som service for befolkningen, fordi de uddannede hovedsagelig er henvist til at arbejde i den offentlige sundhedssektor, undser man sig endda ikke for at forringe, hvilket de to lovforslag, vi behandler i dag, er udtryk for.

I betragtning af de intentioner, regeringen efterhånden har afsløret, er der al mulig grund til at nære den dybeste mistillid til de planer, regeringen omgås med i retning af størst mulig adskillelse mellem den undervisning og den forskning, der foregår på vore universiteter. I dette som i andre spørgsmål er der kun ét håb, nemlig at det ellers så forkætrede studenteroprør vil være stærkt nok, og at det vil brede sig til universitetets lærere og få en sådan forståelse ude i befolkningen, at regeringens knæfald for snævre erhvervsinteresser umuliggøres.